

PARAULA I VIDA

ACTUALITAT

Pregar més a la Quaresma

En tot moment hem de pregar però durant la Quaresma hauríem de fer un esforç per destinar-hi temps i interès. No només resar oracions, sinó trobar estones per «parlar amb Déu, estimant-lo», com Moisès hi parlava, «*cara a cara, com un amic parla amb el seu amic*» (Ex 33,11). I, **què és pregar?** «És un intercanvi d'amor», deia el teòleg Romano Guardini; és «pensar en Jesús, estimant-lo», s'explicava el beat Carles de Foucauld. «És tractar d'amistat, estant moltes vegades tractant a soles amb qui sabem que ens estima», escrivia Santa Teresa de Jesús. I la definició tan bella de Santa Teresina de l'Infant Jesús, que recull el Catecisme (CEC 2.558): «La pregària és un impuls del cor, és una simple mirada dirigida al cel, és un crit de reconeixement i d'amor tant en la prova com en l'alegria». Podem dir que és la respiració de la fe i del compromís; la relació personal amb Déu des del seguiment de Crist.

Aquí teniu **algunes formes senzilles de pregar** per ser perseverants:

1. **L'Eucaristia.** Visquem l'Eucaristia com a gran pregària de Jesús al Pare, per obra de l'Esperit Sant, i de l'Església al Pare. I adorem l'Eucaristia, visitem el Santíssim «reservat» en el sagrari de les nostres esglésies, on ens espera perquè li preguem, adorant-lo, escoltant-lo amb fervor.
2. **La Litúrgia de les Hores** que és la pregària pública i oficial de l'Església. En cada membre prega tot el Cos, per a bé de tots i del món. Laudes i Vespres sobretot, que alternen salms, lectures, peticions i himnes.
3. **La pregària vocal,** amb fórmules ja redactades. La més important el Parenostre —que ens ve de Jesús—, i també l'Avemaria, el rosari, l'àngelus, el viacrucis, les jaculatòries. Tenen gran tradició en l'Església i han alimentat el poble cristià al llarg dels segles.

En totes aquestes pregàries, cercar de tenir la intenció que ha d'acompanyar les paraules.

4. **La lectura espiritual** (o *lectio divina*), que prega rumiant el text de l'Esclusura, escoltant Déu en la seva Paraula. Llegir el text seguit, després per versets, meditar-lo i pensar el que em diu aquell text o paraula, rumiant-lo, traslladant el text cap a mi i jo cap al text. I pregar, elevat els afectes al Senyor, fent que ressoni la veu de l'Esperit. Acabar amb una petició.
5. **Parlar amb Déu des de la vida.** Ja que Déu està present a tot arreu i en tota situació, la vida és lloc de trobada. És l'oració de la persona activa, que durant un dia viu tantes coses que cal tenir temps de «re-veure-les» i «contemplar-les», units al Senyor.
 - A la nit, pensar de què haig de donar gràcies avui, de què haig de demanar perdó, per qui haig d'intercedir...
 - Amb simplicitat des del moment en què faig oració cap enrere, observar; veient-me en les situacions; mirant els altres, sense aprovar ni condemnar. Veient Déu present en aquesta vida concreta. Se'ns aniran imposant accions de gràcies, peticions, súpliques, i la conversió que Déu demana.
 - El mateix, però fixant-me sols en les persones, en els rostres, veient en ells el rostre de Déu. Pensant en cada persona, en les seves necessitats, problemes... Adorant el Crist en cada persona que he tractat.
 - Al matí amb l'agenda o el pla del dia al davant, oferint el que vindrà, pensar en les persones amb qui em trobaré, l'esperança que necessitaré... Després, en viure-ho, descobrirem que Déu se'ns fa més present.

Es tracta que no ens cansem de pregar i no caiguem en la rutina.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

La Diòcesi d'Urgell s'uneix a la Jornada de pregària i dejuni per la pau

El Papa Francesc va convocar una Jornada de pregària i dejuni per la pau per al dia 23 de febrer, divendres de la Primera Setmana de Quaresma, davant les tràgiques situacions de conflictes prolongats en diferents llocs del món. Les principals parròquies del Bisbat es van unir a aquesta jornada organitzant vetlles de pregària i tenint present aquesta intenció a les Eucaristies.

El Sant Pare va assenyalar que la Jornada de pregària i dejuni es dedicarà de manera especial «per la població de la República Democràtica del Congo i del Sudan del Sud», els dos països africans durament colpejats per conflictes civils. «Com en ocasions anteriors similars —continua el Papa— convido també als germans i germanes no catòlics i no cristians a unir-se a aquesta iniciativa en la modalitat que considerin més oportuna.»

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Aprendre a viure el contrast

La Quaresma és l'escola d'una actitud cristiana important i necessària: saber viure el contrast entre l'ideal i la realitat. L'ideal de la nostra vida és la persona de Jesús en la creu, on el Senyor realitza la comunió plena amb el Pare que el porta a donar-se del tot en la mort i la resurrecció. I la realitat és la nostra vida humana feble i mediocre, personal i col·lectiva. Sovint vivim aquest contrast amb una frivolitat exasperant. Però hi ha situacions i experiències que ens el lllençen a la cara i el fan insuportable. Aleshores s'o-

bren al davant nostre tots els perills: negar la nostra mediocritat i atribuir tot el que és negatiu als altres, o negar l'ideal d'un amor que es dona dient que és impossible, que és utòpic o que és ineficaç, o que l'ideal d'un món millor només es pot aconseguir amb la mentida i la violència.

Saber viure el contrast vol dir aprendre a confessar que la mort i la resurrecció del Senyor és ara la veritat i el camí per aconseguir-la, i aprendre a reconèixer el nostre culpable allunyament de

la vida veritable sense caure en el pessimisme, l'abandó o la desesperació.

La Quaresma ens ensenya a fer aquest delicat camí, des de la pregunta «Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna» (Mc 10,17) fins a la joia de la trobada: «És veritat, Mestre; teniu raó» (Mc 12,32), i el madur reconeixement del nostre pecat en un clima de desig i d'esperança: «Crec, Senyor, però ajudeu la meua poca fe» (Mc 9,24).

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

Orar más en Cuaresma

En todo momento debemos orar pero durante la Cuaresma deberíamos hacer un esfuerzo para destinar más tiempo e interés. No sólo rezar oraciones, sino encontrar momentos para «hablar con Dios, amándolo», como Moisés hablaba, «cara a cara, como un amigo habla con su amigo» (Ex 33,11). Y, ¿qué es orar? «Es un intercambio de amor», decía el teólogo Romano Guardini; es «pensar en Jesús, amándolo», explicaba el beato Carlos de Foucauld. Orar «es tratar de amistad, estando muchas veces tratando a solas con quien sabemos que nos ama», escribía Santa Teresa de Jesús. Y la definición tan bella de Santa Teresita del Niño Jesús, que recoge el Catecismo (CEC 2.558): «La oración es un impulso del corazón, es una simple mirada dirigida al cielo, es un grito de reconocimiento y de amor tanto en la prueba como en la alegría». Podemos decir que es la respiración de la fe y del compromiso; la relación personal con Dios desde el seguimiento de Cristo.

He aquí **algunas formas sencillas de orar** para ser perseverantes:

1. **La Eucaristía.** Vivamos la Eucaristía como la gran oración de Jesús al Padre, por obra del Espíritu Santo, y de la Iglesia al Padre... Y adoremos la Eucaristía, visitemos al Santísimo «reservado» en el sagrario de nuestras iglesias, donde nos espera para que le recemos, adorándole, escuchándole con fervor.
2. **La Liturgia de las Horas** que es la oración pública y oficial de la Iglesia. En cada miembro ora todo el Cuerpo, para bien de todos y del mundo. Laudes y Vísperas especialmente, que alternan salmos, lecturas, peticiones e himnos.
3. **La oración vocal**, con fórmulas ya redactadas. La más importante el Padrenuestro —que nos viene de Jesús—, y también el Avemaría, el rosario, el ángelus, el viacrucis, las jaculatorias. Tienen gran tradición en la Iglesia y han alimentado el pueblo cristiano a lo largo de los siglos. En todas estas oraciones, buscar tener la intención que debe acompañar las palabras.
4. **La lectura espiritual** (o *lectio divina*), que reza rumiando el texto de la Escritura, escuchando a Dios en su Palabra. Leer el texto entero, luego por versículos, meditarlo y pensar lo que me dice ese texto o palabra, pensándola, trasladando el texto hacia mí y yo hacia el texto. Y orar, elevando los afectos al Señor, haciendo que resuene la voz del Espíritu. Terminar con una petición.
5. **Hablar con Dios desde la vida.** Ya que Dios está presente en todas partes y en toda situación, la vida es lugar de encuentro. Es la oración de la persona activa, que durante un día vive tantas cosas que hay que tener tiempo de «re-verlas» y «contemplarlas», unidos al Señor.
 - Por la noche, pensar de qué debo dar gracias hoy, de qué debo pedir perdón, por quién debo interceder...
 - Con simplicidad desde el momento en que hago oración hacia atrás, observar; viéndome en las situaciones; mirando a los demás, sin aprobar ni condenar. Viendo a Dios presente en esta vida concreta. Se irán imponiendo acciones de gracias, peticiones, súplicas... Y la conversión que Dios nos pide.
 - Lo mismo, pero fijándome sólo en las personas, en los rostros, viendo en ellos el rostro de Dios. Pensando en cada persona, en sus necesidades, problemas... Adorando a Cristo en cada persona que he tratado.
 - Por la mañana con la agenda o el plan del día delante, ofreciendo lo que vendrá, pensar en las personas con las que me encontraré, la esperanza que necesitaré... Luego, al vivirlo, descubriremos que Dios se nos hace más presente.

Se trata de que no nos cansemos de orar y no caigamos en la rutina.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Catalonia Sacra promou una quarantena d'actes per divulgar el patrimoni cultural de l'Església

Catalonia Sacra, una iniciativa promoguda directament pels 10 bisbats amb seu a Catalunya, va presentar el dissabte 17 de febrer, a la sala gòtica de la basílica de Seu de Manresa, la seva agenda d'activitats culturals. La programació de 2018 està formada per una quarantena d'actes que, entre febrer i novembre, volen posar en valor i reivindicar la importància del patrimoni religiós a Catalunya. El Bisbat d'Urgell participa amb dues visites guiades: la primera es farà en la modalitat de descoberta, el 2 de juny, a les esglésies de la Vall de Ribes; i la segona es portarà a terme el 15 de setembre, en la modalitat de conèixer una obra mestra, l'església de Santa Maria de Covet.

En la presentació, el Dr. Joaquim Nadal, Director de l'Institut del Patrimoni Cultural de Catalunya, va desglossar

la vàlua del patrimoni on posarà el focus Catalonia Sacra els propers mesos. Nadal destacà «l'esforç i complexitat» de fer una pro-

gramació cultural que visualitzi la diversitat i la riquesa del patrimoni cultural de l'Església al llarg de tot un any. La presentació l'ha tanca la intervenció del bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, que destacà que el patrimoni d'arrel religiosa és «art fruit d'una raó: la fe». L'acte va comptar amb l'assistència de l'Alcalde de Manresa, Valentí Junyent, i el Delegat del Departament de Cultura, Lluís Serarols, entre altres representants institucionals.

Les activitats de 2018 tornen a posar en relleu la importància i la diversitat d'un grapat d'obres cabdals de l'art català que hi ha arreu de l'àmbit dels deu bisbats.

Enguany, i com a novetat, Catalonia Sacra aprofitarà períodes com Setmana Santa o l'estiu per proposar a través del seu web (www.cataloniasacra.cat) activitats que el visitant pot fer per lliure. Entre d'altres es proposarà una visita a les portalades romàniques de terra endins (Setmana Santa) o visites per esglésies amb servei d'atenció al visitant (estiu).

Catalonia Sacra també suggereix, cada any, actes culturals d'arrel religiosa que se celebren arreu del territori i tenen un gran valor com a patrimoni immaterial.

Més informació a www.cataloniasacra.cat

► **Curs DECA a la Universitat d'Andorra.** El curs de Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica (DECA), organitzat a la Universitat d'Andorra, ha arribat enguany a l'onzena edició, amb 47 alumnes matriculats.

El curs és una formació específica per a aquells universitaris que volen orientar la seva tasca cap a la docència i, específicament, en l'ensenyament de matèria religiosa. S'ofereixen 12 crèdits Bolonya

per obtenir el títol de la didàctica de la classe de religió.

L'assignatura de Religió és avui, una resposta a les inquietuds de mares i pares que volen una oportunitat per a què els seus fills aprenguin la història i ítems de la matèria religiosa a l'escola i també, alhora claus per interpretar allò que dona sentit i consistència a la vida, els valors sòlids.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Demanem a Déu el coratge per demanar perdó i la capacitat d'aprendre i escoltar allò que Ell ens està dient» (17 de gener).

@Pontifex: «No n'hi ha prou amb escoltar una ensenyança religiosa o aprendre una doctrina; el que volem és viure com Jesús va viure» (18 de gener).

@Pontifex: «El missatge de l'Evangeli és una font de joia: una joia que es propaga de generació en generació i de la qual en som hereus» (19 de gener).

@Pontifex: «No hi ha millor medicina per guarir moltes ferides que un cor que coneix la misericòrdia» (21 de gener).

Formació de preveres amb el Dr. Pié-Ninot

El dia 19 de febrer, al Santuari del Sant Crist de Balaguer, va tenir lloc la 2a jornada del curs de formació permanent per als preveres del Bisbat d'Urgell, presidida pel Vicari General Mn. Ignasi Navarri i pel Vicari de Pastoral Mn. Antoni Elvira. El ponent fou el Dr. Salvador Pié-Ninot, teòleg, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma i Rector de la Basílica de Santa Maria del Mar.

El Dr. Pié-Ninot oferí dues xerrades als preveres i diaques a partir del document de la Comissió Teològica Internacional *El cristianisme i les religions* insistint en la dimensió de Jesucrist com a Únic Mitjancer entre Déu i els homes.

Va recordar com en diversos grans documents del Concili Vaticà II apareix com la salvació obrada per Jesucrist pot ser rebuda per part no només dels cristians, sinó també per tots els homes de bona voluntat. Així cità dos grans textos de les Constitucions del Concili Vaticà II:

—*Gaudium et Spes* (n. 22): «En realitat, el misteri de l'home només s'aclareix veritablement en el misteri del Verb encarnat [...]. Això no sols és vàlid per als cristians, sinó també per a tots els homes de bona voluntat, en el cor dels quals la gràcia actua d'una manera invisible. Crist va morir per tots, i la vocació última de l'home és efecti-

vament una de sola, és a dir, divina. Hem de sostenir, doncs, que l'Esperit Sant ofereix a tothom la possibilitat d'associar-se a aquest misteri pasqual de la manera que Déu sap.»

—*Lumen Gentium* (n. 16): «Finalment, els qui encara no han rebut l'Evangelí guarden relació amb el poble de Déu per diferents motius [...]. Però el disseny salvador abasta també aquells que reconeixen el Creador, entre els quals hi ha en primer lloc els musulmans, honorant-se de tenir la fe d'Abraham, adoren juntament amb nosaltres un sol Déu, únic, misericordiós i jutge dels homes a la fi del món. I Déu tampoc no és lluny d'altres que enmig d'ombres i imatges cerquen el Déu desconegut [...].»

El Dr. Pié-Ninot també va fer referència a la Declaració *Dominus Iesus* sobre la unitat i la universalitat salvífica de Jesucrist i de l'Església.

Dia del Seminari

«A pòstols per als joves» és el lema de la Campaña del Dia del Seminari 2018, una Campaña que porta realitzant-se a les Diòcesis espanyoles des de l'any 1935. Aquest lema està en sintonia amb la preparació del Sínode dels Bisbes del pròxim mes d'octubre sobre «Els joves, la fe i el discerniment vocacional».

Aquest Dia del Seminari 2018 servirà per aprofundir en els continguts de la nova *Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis*. «El do de la vocació presbiteral», document clau per a la nova etapa formativa i configurativa dels «pastors-evangelitzadors» dels nous temps. El Dia del Seminari fixa la nostra mirada en l'etapa de formació «inicial» dels sacerdots, que després tindrà la seva continuïtat en la formació «permanent» al llarg de tota la vida per tal que els preveres puguin ser com Jesús, Bon Pastor.

A la Diòcesi d'Urgell el curs 2017-2018 són 6 els seminaristes que es preparen per esdevenir un dia Pastors del Poble de Déu. Encomanem-los en aquest dia a ells i als seus formadors!

■ **Tallers per millorar la catequesi.** Els membres de la Delegació Diocesana de Catequesi van dur a terme la segona reunió d'aquest curs catequètic el dimarts 20 de febrer a la Casa del Bisbat. Els representants de les diferents zones de la diòcesi d'Urgell van revisar la Jornada Diocesana de Catequistes d'inici de curs i van preparar la matinal de formació de catequistes, a celebrar al Centre Sant Domènec de Càritas a Balaguer el dissabte 10 de març. En aquesta jornada de formació, adreçada a tots els catequistes del bisbat, s'imparteixen diversos tallers per tal de millorar les sessions de Catequesi.

El Delegat de Catequesi, Mn. Antoni Elvira, va informar del VII Seminari d'Estudi sobre el Catecumenat i de la designació de Mons. Antoni Vadell Ferrer, Bisbe auxiliar de Barcelona, com a nou Bisbe-President del SIC.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-54]. Sant Inocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar màrtir (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; sant Lluís Orione, prevere salsià.

13. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-6]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, màrtirs (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.

15. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Raimon (Raimundo) de Fitero, abat català, fundador de l'Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Patrici (†461), bisbe evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jo 12,20-33. *Es poden llegir les lectures del cicle A:* Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jo 11,1-45 (o bé, més breu: Jo 11,3-7.17.20-27.33b-45)]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; *Tortosa:* Sant Salvador d'Horta, religiós franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

Diuenge IV de Quaresma (B)

COMENTARI

Déu ens salva per gràcia no és fruit d'obres nostres

Els llibres de les Cròniques fan lectura teològica de la història des de l'òptica del Temple perquè cal « cercar Déu » com l'únic camí que porta felicitat.

Recordant com *els caldeus incendiaren el Temple de Déu, derrocaren les muralles deportant a Babilònia els escapats de morir per l'espasa*, primer destaca la culpa que motivà la desfeta: *Tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions.*

Com els profetes, 2Cr acaba amb anunci d'esperança: *El Senyor m'ha encomanat —a Cir, rei de Pèrsia— que li construis un temple a Jerusalem. Si hi ha algú del seu Poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugí.*

El tema central de la carta als Efesis és el designi de Déu, preparat des de l'eternitat, amagat durant segles, realitzat per Jesucrist, revelat per l'Esperit als Apòstols i desenvolupat en l'Església.

La secció 2,1s presenta en comparació els fruits de l'obra de Déu en nosaltres. En l'«*abans*» hi ha *mort i esclavatge*; en l'«*ara*», *vida i alliberament*.

Cal, però, dir la veritat sencera: *per gràcia us ha salvat a vosaltres que heu cregut*. Perquè és la fe el que ens connecta a Crist, l'únic Salvador. Per això, tot i ser *do de Déu i no fruit d'unes obres*, també és veritat que *Déu ens ha creat per dedicar-nos a unes bones obres*.

Nicodem és ocasió per anunciar Jesús la novetat radical de la identitat cristiana: *cal néixer de nou i de dalt*.

Com Moisès en el desert enlairà la serp: la singularitat de l'episodi (Nm 21) fou l'exigència de *fixar la mirada en la serp d'aram*; així *qui hagi estat picat, si la mira, salvarà la vida*. Sabent que *qui salvava no era allò que mirava sinó Tu, Senyor, que salves tothom* (Sv 16,7).

Substituint el *mirar pel creure*, Jesús fa veritable Lectio Divina de Nm 21: *El Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en Ell tingui vida eterna*.

Per a Jn, la Creu és ja també *exaltació/enlairament* on més alt arriba l'amor de Déu al món.

Els qui no creuen, ja han estat condemnats perquè s'han estimat més la foscor que la Llum. Rebutjar la Llum no és cosa teòrica; hi ha en joc una opció moral i espiritual. *Tothom qui obra malament té odi a la Llum*.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruí dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys. Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra i m'ha encomanat que li construis un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugí.»

► Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres, que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia. No ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n; som obra seva: ell ens ha creat en Jesucrist per dedicar-nos a unes bones obres que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

► Evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat sí que busquen la plena llum i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu.»

► Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Crón 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes, los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, imitando las aberraciones de los pueblos y profanando el templo del Señor, que él había consagrado en Jerusalén.

El Señor, Dios de sus padres, les enviaba mensajeros a diario porque sentía lástima de su pueblo y de su morada; pero ellos escarnecían a los mensajeros de Dios, se reían de sus palabras y se burlaban de sus profetas, hasta que la ira del Señor se encendió irremediamente contra su pueblo. Incendieron el templo de Dios, derribaron la muralla de Jerusalén, incendiaron todos sus palacios y destruyeron los objetos valiosos. Deportó a Babilonia a todos los que habían escapado de la espada. Fueron esclavos suyos y de sus hijos hasta el advenimiento del reino persa.

Así se cumplió lo que había dicho Dios por medio de Jeremías: «hasta que la tierra pague los sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta cumplirse setenta años».

En el año primero de Ciro, rey de Persia, para cumplir lo que había dicho Dios por medio de Jeremías, el Señor movió a Ciro, rey de Persia, a promulgar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así dice Ciro, rey de Persia: El Señor, Dios del cielo, me ha entregado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado construirle un templo en Jerusalén de Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a ese pueblo, puede volver. ¡Que el Señor, su Dios, esté con él!».

► Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos:

Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho revivir con Cristo —estáis salvados por pura gracia—; nos ha resucitado con Cristo Jesús, nos ha sentado en el cielo con él para revelar en los tiempos venideros la inmensa riqueza de su gracia, mediante su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. En efecto, por gracia estáis salvados, mediante la fe. Y esto no viene de vosotros: es don de Dios. Tampoco viene de las obras, para que nadie pueda presumir. Somos, pues, obra suya, Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que de antemano dispuso él que practicásemos.

► Evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Porque tanto amó a Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios. Este es el juicio: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra el mal detesta la luz, y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que obra la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios.»